

PIEŅEMTIE TEKSTI

P8_TA(2015)0401

Nevienlīdzības samazināšana, īpašu uzmanību pievēršot bērnu nabadzības problēmai

Eiropas Parlamenta 2015. gada 24. novembra rezolūcija par nevienlīdzības samazināšanu, īpašu uzmanību pievēršot bērnu nabadzības problēmai (2014/2237(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā 1989. gada 20. novembrī Ņujorkā pieņemto ANO Konvenciju par bērna tiesībām,
- ņemot vērā 2006. gada 13. decembrī Ņujorkā pieņemto ANO Konvenciju par personu ar invaliditāti tiesībām,
- ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību 3. pantu,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 24. pantu,
- ņemot vērā pārskatīto Eiropas Sociālo hartu,
- ņemot vērā Rasu vienlīdzības direktīvu (2000/43/EK) un Nodarbinātības vienlīdzības pamatdirektīvu (2000/78/EK),
- ņemot vērā Komisijas 2013. gada 20. februāra Ieteikumu „Ieguldījums bērnos: nabadzības apburtā loka pārraušana” (2013/112/EU),
- ņemot vērā Komisijas ziņojumu „Nodarbinātība un sociālās norises Eiropā 2012. gadā”,
- ņemot vērā Komisijas 2011. gada 15. februāra paziņojumu „ES plāns par bērnu tiesībām” (COM(2011)0060),
- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 16. decembra paziņojumu „Eiropas platforma cīņai pret nabadzību un sociālo atstumtību: Eiropas pamatprogramma sociālai un teritoriālai kohēzijai” (COM(2010)0758),
- ņemot vērā Komisijas 2006. gada 4. jūlija paziņojumu „Ceļā uz ES stratēģiju par bērnu tiesībām” (COM(2006)0367),
- ņemot vērā *Eurofound* ziņojumu „Trešais Eiropas dzīves kvalitātes apsekojums — dzīves kvalitāte Eiropā: krīzes ietekme”,

- ņemot vērā *Eurofound* 2013. gada ziņojumu „Trešais Eiropas dzīves kvalitātes apsekojums — dzīves kvalitāte Eiropā: sociālā nevienlīdzība”,
- ņemot vērā 2014. gada 27. novembra rezolūciju par ANO Konvencijas par bērna tiesībām 25. gadskārtu¹,
- ņemot vērā 2013. gada 4. jūlija rezolūciju par krīzes ietekmi uz aprūpes pieejamību mazāk aizsargātu iedzīvotāju grupām²,
- ņemot vērā 2013. gada 12. jūnija rezolūciju par Komisijas paziņojumu „Sociālie ieguldījumi izaugsmei un kohēzijai, tostarp Eiropas Sociālā fonda īstenošana 2014.–2020. gadā”³,
- ņemot vērā 2011. gada 15. novembra rezolūciju par Eiropas platformu cīņai pret nabadzību un sociālo atstumtību⁴,
- ņemot vērā 2011. gada 8. marta rezolūciju par sieviešu nabadzības izpausmēm Eiropas Savienībā⁵,
- ņemot vērā 2011. gada 8. marta rezolūciju par nevienlīdzības samazināšanu veselības jomā ES⁶,
- ņemot vērā 2010. gada 20. oktobra rezolūciju par minimālā ienākuma nozīmi nabadzības apkarošanā un integrējošas sabiedrības attīstības veicināšanā Eiropā⁷,
- ņemot vērā 2008. gada 9. oktobra rezolūciju par sociālās integrācijas veicināšanu un nabadzības, tostarp bērnu nabadzības, apkarošanu ES⁸,
- ņemot vērā 2008. gada 16. janvāra rezolūciju „Ceļā uz ES stratēģiju par bērnu tiesībām”⁹,
- ņemot vērā organizācijas *Save the Children* („Glābiet bērnus”) 2014. gada ziņojumu „Bērnu nabadzība un sociālā atstumtība Eiropā”,
- ņemot vērā *UNICEF* Pētījumu centra 2014. gada ziņojumu „Recesijas laika bērni — ekonomikas krīzes ietekme uz bērnu labklājību bagātajās valstīs”,
- ņemot vērā Eiropas Nabadzības novēršanas tīkla un *Eurochild* tīkla 2013. gada ziņojumu „Ceļā uz bērnu labklājību Eiropā — izskaidrojumi par bērnu nabadzību ES”,
- ņemot vērā *Eurochild* 2014. gada izvērtēšanas ziņojumu „2014. gada valstu reformu programmas un valstu sociālie ziņojumi no bērnu nabadzības un labklājības perspektīvas”,

¹ Pieņemtie teksti, P8_TA(2014)0070.

² Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0328.

³ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0266.

⁴ OV C 153 E, 31.5.2013., 57. lpp.

⁵ OV C 199 E, 7.7.2012., 77. lpp.

⁶ OV C 199 E, 7.7.2012., 25. lpp.

⁷ OV C 70 E, 8.3.2012., 8. lpp.

⁸ OV C 9 E, 15.1.2010., 11. lpp.

⁹ OV C 41 E, 19.2.2009., 24. lpp.

- ņemot vērā 2014. gada 26.–28. novembrī Bukarestē notikušās *Eurochild* 11. konferences ziņojumu,
 - ņemot vērā *UNICEF Innocenti* pētījumu centra 2012. gada ziņojumu „Bērnu nabadzības mērīšana — jauni bērnu nabadzību salīdzinošie rādītāji pasaules bagātajās valstīs”,
 - ņemot vērā pētījumu centra *DRIVERS* galīgo zinātnisko ziņojumu „Sociālā nevienlīdzība agrīnā vecuma bērnu veselības aprūpē un attīstībā — sistemātisks Eiropas mēroga pārskats” (Londona, 2014. gada septembris),
 - ņemot vērā ES 2013. gada statistikas datus par ienākumiem un dzīves apstākļiem (*EU-SILC*),
 - ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2009. gada 30. septembra atzinumu par tematu „Darbs un nabadzība — ceļā uz visaptverošu pieeju”,
 - ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2010. gada 14. jūlija atzinumu par tematu „Bērnu nabadzība un bērnu labklājība”,
 - ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2013. gada 10. decembra atzinumu par tematu „Minimālais ienākums un nabadzības rādītāji Eiropā”,
 - ņemot vērā Eiropas Neatkarīgo ekspertu tīkla sociālās integrācijas jautājumos sagatavoto kopsavilkuma ziņojumu „Ieguldījums bērnos: nabadzības apburtā loka pārraušana — pētījums par valstu politiku”¹,
 - ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,
 - ņemot vērā Nodarbinātības un sociālo lietu komitejas ziņojumu (A8-0310/2015),
- A. tā kā, ja ES vēlas sasniegt stratēģijas „Eiropa 2020” mērķi līdz 2020. gadam nabadzības skarto cilvēku skaitu samazināt par vismaz 20 miljoniem, bērnu nabadzības apkarošanai būtu jānodrošina lielāka politiskā redzamība augstākajā ES politiskajā līmenī;
 - B. tā kā saskaņā ar ANO Konvenciju par bērna tiesībām visiem bērniem vajadzētu būt garantētām tiesībām uz izglītību, veselības aprūpes pakalpojumiem, mājokli, aizsardzību, līdzdalību viņus skarošu lēmumu pieņemšanā, atpūtu un brīvo laiku, veselīgu uzturu un aprūpi ģimenes vidē;
 - C. tā kā lielākā daļa dalībvalstu līdz šim ir pievērsušas pārāk maz uzmanības ES struktūrfondu izmantošanai, lai samazinātu satraucoši augsto un aizvien pieaugošo bērnu nabadzības līmeni Eiropā un veicinātu viņu sociālo iekļaušanu un vispārēju labklājību;
 - D. tā kā sociālā nevienlīdzība būtiski veicina bērnu nabadzības pastiprināšanos un tā kā bērni ir nabadzības riskam visvairāk pakļautā iedzīvotāju grupa 19 dalībvalstīs;
 - E. tā kā saskaņā ar *Eurostat* informāciju galvenie faktori, kas ietekmē bērnu nabadzību, ir labklājības pārdales politika, tas, cik efektīva ir valdības intervence, izmantojot

¹ Eiropas neatkarīgo sociālās integrācijas ekspertu tīkla kopsavilkuma ziņojums „Ieguldījums bērnos: nabadzības apburtā loka pārraušana — pētījums par valstu politiku”, Brisele, 2014. gads.

ienākumu atbalstu, atbalsta pakalpojumu sniegšana, darba politika¹, vecāku stāvoklis darba tirgū, kas ir cieši saistīts ar viņu izglītības līmeni, un mājsaimniecības sastāvs; tā kā nodarbinātības veicināšanas pasākumi ir efektīvs nabadzības apkarošanas instruments;

- F. tā kā piektā daļa ES iedzīvotāju ir jaunāki par 18 gadiem; tā kā, neraugoties uz uzņemtajām saistībām, pašlaik Eiropas Savienībā nabadzība vai sociālā atstumtība draud vairāk nekā ceturtajai daļai bērnu;
- G. tā kā Parlaments ir atkārtoti prasījis īstenot pasākumu kopumu sociālo investīciju jomā un atbalsta Komisijas ieteikumu „Ieguldījums bērnos: nabadzības apburtā loka pārraušana”, kurā ierosināta visaptveroša politika bērnu nabadzības novēršanai un bērnu labklājības veicināšanai, pamatojoties uz trim pīlāriem, proti, atbilstošu resursu pieejamību no Eiropas Sociālā fonda, kvalitatīvu un iekļaujošu pakalpojumu pieejamību un bērnu līdzdalību sabiedrībā un lēmumu pieņemšanā, un kurā bērni ir atzīti par tiesību subjektiem; tomēr pauž nožēlu, ka ES nav veikusi saskaņotus pasākumus, lai to īstenotu ar Eiropas pusgada palīdzību;
- H. tā kā, lai gan bērnu, kuru vecākiem ir ļoti zema darba intensitāte, nabadzības vai sociālās atstumtības risks ir par 56,7 % augstāks, bērnu nabadzības riskam ir pakļautas arī ģimenes ar augstu darba intensitāti (Rumānijā, Lietuvā, Portugālē, Spānijā, Grieķijā, Latvijā, Slovākijā, Polijā un Luksemburgā);
- I. tā kā bērnu nabadzību rada ģimeņu nabadzība, tā kā tāpēc ģimenes ar zemiem ienākumiem un lielas ģimenes ir pakļautas lielākam nabadzības riskam, savukārt ienākumu pārdale būtiski ietekmē sociālās nevienlīdzības ciklu mazināšanu, un tā kā valstu darba samaksas politika un sociālā sistēma, kas aizvien vairāk pasliktinās, palielina nabadzības un sociālās atstumtības risku, tādējādi veicinot bērnu nabadzības palielināšanos, kā tas vērojams dalībvalstīs ar zemāko bērnu nabadzības līmeni, kurās arī vispārējās nabadzības un nevienlīdzības līmenis ir viszemākais;
- J. tā kā laikposmā no 2008. līdz 2012. gadam nabadzības vai sociālās atstumtības riskam pakļauto bērnu skaits Eiropā (ES 27 un Norvēģija, Islande un Šveice) palielinājās par gandrīz vienu miljonu, tikai laikposmā no 2011. līdz 2012. gadam vien šim skaitlim palielinoties par pusmiljonu²; tā kā saskaņā ar *Eurostat* datiem 2013. gadā ES 28 nabadzības vai sociālās atstumtības riskam bija pakļauti 26,5 miljoni bērnu; tā kā laikposmā no 2008. līdz 2012. gadam nabadzības vai sociālās atstumtības risks ES 27 palielinājās no 26,5 % līdz 28 %; tā kā 2013. gadā ES 27 dalībvalstīs nabadzības vai sociālās atstumtības riskam bija pakļauti 28 % no visiem iedzīvotājiem, kas ir jaunāki par 18 gadiem, un tā kā lielākajā daļā valstu bērni ir vairāk pakļauti nabadzības un sociālās atstumtības riskam nekā pieaugušie;
- K. tā kā sievietes ir pakļautas lielākam nabadzības riskam nekā vīrieši un tā kā sieviešu nabadzības novēršana ir ne vien svarīga pati par sevi, bet tai ir arī liela nozīme bērnu nabadzības mazināšanā;
- L. tā kā aizvien vairāk palielinās nevienlīdzība starp ES dalībvalstīm; tā kā satraukumu

¹ *Save the Children* ziņojums „Bērnu nabadzība un sociālā atstumtība Eiropā” (*Child Poverty and Social Exclusion in Europe*), Brisele, 2014. gads, 5. lpp.

² *Save the Children* ziņojums „Bērnu nabadzība un sociālā atstumtība Eiropā” (*Child Poverty and Social Exclusion in Europe*), Brisele, 2014. gads, 5. lpp.

rada tas, ka palielinās to bērnu īpatsvars, kuri cieš no nepietiekama uztura, kas izraisa tādu slimību parādīšanos no jauna, kuras ES jau bija izzudušas (piemēram, rahīts); tā kā par bērnu nabadzības palielināšanos liecina arī tas, ka saskaņā ar *UNICEF* datiem¹ tādās valstīs kā Igaunija, Grieķija un Itālija kopš 2008. gada ir divkārtšojies to bērnu īpatsvars, kuri nevar atļauties ēst gaļu vai zivis divas dienas pēc kārtas;

- M. tā kā ANO Bērnu tiesību komiteja noslēguma piezīmēs par dažu valstu jaunākajiem periodiskajiem ziņojumiem pauž bažas par bērnu nabadzības un/vai bērnu nabadzības riska līmeņa paaugstināšanos ekonomikas krīzes dēļ, kas ietekmē daudzu ANO Bērnu tiesību konvencijā ietvertu tiesību, it īpaši tiesību uz veselību, izglītību un sociālo aizsardzību, īstenošanu, un mudināja attiecīgās iestādes nodrošināt bērnu tiesību ievērošanai paredzēto budžeta pozīciju aizsardzību un tā kā finanšu un ekonomikas krīze ir izraisījusi dzīves un darba apstākļu pasliktināšanos un tādas jaunas grupas parādīšanos, kuru dēvē arī par jaunajiem trūcīgajiem;
- N. tā kā labvēlīga uzņēmējdarbības vide veicina nodarbinātību dalībvalstīs un paplašina nodarbinātības iespējas vecākiem, kuri vēlāk var kalpot par labu piemēru, it īpaši kopienās, kuras nelabvēlīgi ietekmējusi nabadzība un atstumtība vairākās paaudzēs;
- O. tā kā viena vecāka ģimenes, it īpaši tās, kurās ģimenes galva ir vientuļā māte, ir pakļautas lielākam nabadzības vai sociālās atstumtības riskam (49,8 % salīdzinājumā ar 25,2 %) — lai gan saskaņā ar *EU-SILC* datiem² šajā jomā pastāv lielas atšķirības starp valstīm —, kas ir saistīts ar nabadzības feminizēšanos, to sieviešu nesamērīgi lielo īpatsvaru, kuras strādā nestabilu darbu vai brīvprātīgu nepilnas slodzes darbu, nesamērīgo laiku, ko sievietes velta neapmaksāta darba veikšanai, pārtraukumiem sieviešu profesionālajā dzīvē, lai aprūpētu bērnus vai citus ģimenes locekļus, un atšķirību vīriešu un sieviešu darba samaksā;
- P. tā kā bērnu nabadzību var mazināt, uzlabojot bērnu aprūpi un līdz ar to palielinot iespējas darba tirgū, it īpaši sievietēm;
- Q. tā kā bērni un viņu vecāki, audžuvecāki un aprūpētāji ir jāaizsargā no jebkāda veida diskriminācijas, piemēram, tādas, kas balstās uz dzimumu, rasi, ādas krāsu, valodu, reliģiju vai pārliecību, politiskajiem vai citiem uzskatiem, etnisko vai sociālo izcelsmi, nacionālo minoritāti, īpašumu, dzimšanu, invaliditāti, vecumu vai citiem faktoriem, un tā kā bērni no mazaizsargātām iedzīvotāju grupām ir pakļauti lielākam marginalizācijas, nabadzības un sociālās atstumtības riskam, ko apstiprina Eiropas Nacionālo organizāciju darbam ar bezpajumtniekiem federācijas jaunākie ziņojumi, kuros uzsvērta bezpajumtnieku patversmēs uzņemto sieviešu, jauniešu un ģimeņu ar bērniem (it īpaši migrantu ģimeņu) skaita palielināšanās; tā kā lielas viena apgādnieka ģimenes ir vairāk pakļautas nabadzības un sociālās atstumtības riskam finanšu un ekonomikas krīzes rezultātā īstenošanās algu samazināšanas politikas un sociālās aizsardzības sistēmas pasliktināšanās dēļ;
- R. tā kā bērnu nabadzība un sociālā atstumtība var ilgt visu mūžu un izraisīt bezdarba un nabadzības turpināšanos no paaudzes paaudzē; tā kā ir palielinājusies izglītības plaīsa

¹ *UNICEF* Pētījumu centra 2014. gada ziņojums „Recesijas laika bērni — ekonomikas krīzes ietekme uz bērnu labklājību bagātajās valstīs”, *Innocenti Report Card 12*, *UNICEF* Pētījumu centrs, Florence, 2. lpp.

² *Save the Children* ziņojums „Bērnu nabadzība un sociālā atstumtība Eiropā” (*Child Poverty and Social Exclusion in Europe*), Brisele, 2014. gads, 14. lpp.

starp bērniem no dažādām sociāli ekonomiskajām grupām (11 ES dalībvalstīs agrīnās pirmsskolas izglītības un aprūpes pakalpojumus vecuma grupā līdz 3 gadiem saņem ne vairāk kā 15 % bērnu);

- S. tā kā, ņemot vērā to, ka bērnu pamatiemaņas attīstās pirmajos piecos dzīves gados, agrīnajai pirmsskolas izglītībai un aprūpei ir izšķiroša ietekme uz viņu kognitīvo attīstību un tā kā kvalitatīvas izglītības pieejamība ir pamats sekmju gūšanai turpmākajā dzīvē no izglītības, labklājības, nodarbinātības un sociālās integrācijas viedokļa, it īpaši attiecībā uz bērniem, kas aug nelabvēlīgos apstākļos; tā kā ir palielinājusies izglītības plaisa starp bērniem no dažādām sociāli ekonomiskajām grupām; tā kā strādājoši vecāki, kuriem nav pieejams bērnudārzs, bieži ir spiesti atstāt bērnus cita bērna uzraudzībā vai izmantot neoficiālus un nesertificētus maksas aprūpes tīklus, kas apdraud bērnu drošību un labklājību; tā kā pirmsskolas izglītībai var būt svarīga loma nabadzības riskam pakļauto bērnu zemā sociāli ekonomiskā statusa kompensēšanā un ir faktors, kas atvieglo vecāku atgriešanos darba tirgū¹; tā kā ar iekļaujošas izglītības palīdzību tiek risinātas visu skolēnu dažādās vajadzības, palielinot līdzdalību mācību procesā, kā arī kultūru un kopienas vērtību apguvē, un tādējādi tā ir spēcīgs instruments bērnu nabadzības un sociālās atstumtības apkarošanā;
- T. tā kā bērnu nabadzības un izmantošanas novēršanas darbā galvenā loma ir vietējām un reģionālajām pašvaldībām un tāpēc tām ir izšķiroša nozīme marginalizācijas un sociālās atstumtības nepieļaušanā, un tā kā attiecīgos gadījumos valstu iestādēm tām būtu jānodrošina pietiekami līdzekļi minēto mērķu īstenošanai;
- U. tā kā vairumā valstu ģimenes sedz lielāko daļu ar izglītību saistīto izdevumu, it īpaši izdevumus, kas saistīti ar mācību materiāliem un transportu; tā kā šie izdevumi ir viens no faktoriem, kas veicina mācību pamešanu; tā kā joprojām pastāv finansiāli, administratīvi un citi praktiski šķēršļi izglītības pieejamībai marginalizētām bērnu grupām;
- V. tā kā sociāli ekonomiskā vide, kādā dzīvo bērni, ietekmē skolā un skolas brīvlaikā pavadītā laika kvalitāti un tā kā nepietiekamā stimulēšana brīvajā laikā nelabvēlīgi ietekmē atšķirību palielināšanos starp bērniem, it īpaši viņu izglītībā;
- W. tā kā mācību pamešanas vidējais līmenis ES 2012. gadā bija 13 %, bet dažās valstīs (Portugālē, Spānijā un Maltā) tas pat pārsniedza 20 %²;
- X. tā kā pat valstīs, kurās tiesības uz veselības aizsardzību ir noteiktas ar likumu, ir daudz bērnu, kam nav pieejama pienācīga veselības aprūpe, un bērni, kuriem ir ļoti ierobežota piekļuve citiem pakalpojumiem, izņemot neatliekamo medicīnisko palīdzību, piemēram, pediatra vai zobārsta pakalpojumiem, it īpaši tāpēc, ka trūkst pieejamu publisko pakalpojumu; tā kā nabadzīgās ģimenēs dzimušie bērni ir pakļauti lielākam hronisko slimību un veselības problēmu riskam, kas veicina nevienlīdzības turpināšanos;
- Y. tā kā ģimeņu finansiālās problēmas veicina vecāku garīgās veselības pasliktināšanos un ģimeņu izjukšanu, kas savukārt nenoliedzami ietekmē bērnu psiholoģisko un sociālo labklājību;

¹ Komisijas ziņojums „Pētījums par līdzekļiem politikas īstenošanai bērnu nabadzības jomā” (*Study regarding funds for implementing policy regarding child poverty*), 2008. gads, 9. lpp.

² *EU-SILC* (Eiropas Savienības statistika par ienākumiem un dzīves apstākļiem).

- Z. tā kā videi, kurā bērns dzīvo, tostarp pirmsdzemdību periodam, ir izšķiroša ietekme uz kognitīvās sistēmas attīstību, saziņas un lingvistiskajām spējām, kā arī sociālajām un emocionālajām spējām, kas vēlākā dzīves posmā ietekmē veselību, labklājību, piedalīšanos sabiedriskajā dzīvē un mācīšanās spējas¹;
- AA. tā kā visiem bērniem ir tiesības uz aizsardzību pret nabadzību, vardarbību un nolaidīgu attieksmi un tā kā pētījumā ir secināts, ka ģimeņu finansiālās grūtības, publisko pakalpojumu samazināšana un nabadzības palielināšanās var pastiprināt vardarbību pret bērniem;
- AB. tā kā bērnu nabadzība ir daudzdimensionāla parādība un tai ir nepieciešama daudzdimensionāla pieeja; tā kā nodarbinātība ir svarīgs faktors, bet tā ne vienmēr attiecīgo bērnu ģimenēm garantē izklūšanu no nabadzības;
- AC. tā kā bērnu nabadzība rada augstas ekonomiskās izmaksas sabiedrībai, it īpaši saistībā ar palielinātiem sociālā atbalsta izdevumiem;
- AD. tā kā ģimenes, kas ir pakļautas nabadzības riskam, visticamāk, dzīvo antisanitārās un nedrošās zonās un tā kā ES 28 šādos apstākļos joprojām dzīvo 17 % bērnu un 15 ES dalībvalstīs šis rādītājs ir augstāks par vidējo; tā kā pieaugošais to gadījumu skaits, kad nespējas segt mājokļa izmaksas dēļ notiek izlikšana no mājokļa, liek bērniem dzīvot aizvien nedrošākos dzīves apstākļos, kas savukārt negatīvi ietekmē viņu attīstību un turpmākās izredzes;
- AE. tā kā saskaņā ar *Eurostat* 2012. gada statistikas datiem par ienākumiem un dzīves apstākļiem (*EU-SILC*) enerģētiskā nabadzība ir problēma, kas skar visas dalībvalstis; tā kā enerģijas cenu pieauguma dēļ daudzi bērni dzīvo neapkurinātā mājoklī un tā rezultātā palielinās saslimstība ar elpošanas ceļu un sirds un asinsvadu slimībām;
- AF. tā kā ģimenes, kurās ir bērni ar veselības problēmām, un tāpat arī vecāki, kuriem ir veselības problēmas, biežāk saskaras ar nabadzības risku, ģimenes izīršanu un grūtībām iekļauties darba tirgū;
- AG. tā kā nākamā ilgtspējīgas attīstības mērķu programma laikposmam pēc 2015. gada un tās universālums sniedz iespēju palielināt investīcijas bērnos un viņu tiesībās;
- AH. tā kā nabadzības riskam pakļauto bērnu vidū īpaši daudz ir migrantu bērnu un viņi ir pakļauti lielākai diskriminācijai valodas šķēršļu dēļ, un tā kā nelegālo imigrantu bērni atrodas vēl sliktākā situācijā; tā kā pašlaik, pastiprinoties migrācijas plūsmām, pieaug to gadījumu skaits, kad imigrantu bērni paliek savā dzimtenē citu ģimenes locekļu vai trešo personu aprūpē, un tā kā tas nelabvēlīgi ietekmē bērnu attīstību, it īpaši emocionālā līmenī;
- AI. tā kā pēdējos gados Eiropas Savienībā politikas līmenī bērnu nabadzībai veltītā pastiprinātā uzmanība un ES valstu vadītāju atbalstošie politiskie paziņojumi tomēr nav noveduši pie bērnu nabadzības līmeņa vērā ņemamas samazināšanās;
- AJ. tā kā ir jāpalielina finansiālais atbalsts mazaizsargātām ģimenēm paredzētām pārtikas

¹ *Drivers*, „Universālas un kvalitatīvas agrīnās bērnības programmas, kas atbilst vajadzībai veicināt labāku un vienlīdzīgāku iznākumu bērnībā un turpmākajā dzīvē” (*Universal, quality early childhood programmes that are responsive to need promote better and more equal outcomes in childhood and later life*), 2014. gads.

palīdzības programmām, jo palielinās to bērnu skaits, kuriem ēdiens pieejams tikai skolā; tā kā šīs programmas ir svarīgas, taču tās nevar uzskatīt par ilgtermiņa risinājumu;

- AK. tā kā vides problēmas, piemēram, piesārņojums, satiksme, piesārņota augsne un apšaubāmas kvalitātes dzeramais ūdens, bieži vien nesamērīgi skar nabadzībā dzīvojošos bērnus,
1. iesaka dalībvalstīm uzņemties reālas saistības izstrādāt tādu bērnu nabadzības apkarošanas politiku, kurā galvenā uzmanība būtu veltīta bērnu nabadzību veicinošo faktoru novēršanai un tāda sociālā atbalsta kvantitatīvai un kvalitatīvai palielināšanai, kurš paredzēts īpaši bērniem un arī vecākiem, kas ir bezdarbnieki, kā arī nabadzīgiem strādājošajiem (piemēram, bezdarbnieku pabalsti un atbilstoši minimālie ienākumi), un popularizēt darba tiesības, kas garantē sociālās tiesības, tostarp saskaņā ar valsts praksi un koplīgumiem tiesību aktos noteiktu minimālo algu, kas sniegtu lielāku drošību ģimenēm un mazinātu nestabilu nodarbinātību, vienlaikus veicinot tādu nodarbinātību, kas paredz atbilstošas sociālās tiesības;
 2. prasa uzraudzīt un izvērtēt šāda atbalsta efektivitāti, lai politikas nostādnes cīņai pret nabadzību, atstumtību un mācību pamešanu pielāgotu sociālās vienlīdzības prasībām; mudina dalībvalstis izstrādāt un izmantot dažādas ikvienam intervences posmam piemērotas pierādījumu vākšanas metodes;
 3. iesaka Komisijai sadarbībā ar dalībvalstīm izstrādāt ceļvedi, lai īstenotu Komisijas ieteikumā „Ieguldījums bērnos: nabadzības apburtā loka pārraušana” iekļauto triju pīlāru pieeju resursu, pakalpojumu un bērnu līdzdalības pieejamības ziņā; uzskata — lai ar triju pīlāru pieejas palīdzību sasniegtu labākus rezultātus, varētu būt noderīgi izstrādāt īpašus precīzus rādītājus bērnu nabadzības līmeņa mērīšanai un šīs parādības visvairāk skarto jomu noteikšanai; aicina dalībvalstis sociālo investīciju jomas pasākumu kopuma un iepriekš minētā Komisijas ieteikuma attiecīgos aspektus efektīvi un visaptverošā veidā integrēt savās ikgadējās valsts reformu programmās un valsts sociālajos ziņojumos un aicina Komisiju noteikt stratēģijas „Eiropa 2020” mērķa apakšmērķi — mazināt bērnu nabadzību un sociālo atstumtību —, padarīt bērnu nabadzības un sociālās atstumtības mazināšanu redzamu un to precīzi formulēt visos Eiropas pusgada posmos; uzsver, ka bērnu nabadzības mazināšana, investējot bērnos, būtu jāizvirza par vienu no galvenajām prioritātēm 2016. gada izaugsmes pētījumā un jānosaka par svarīgu līdzekli nabadzības mazināšanas mērķa īstenošanai; aicina Komisiju uzraudzīt, kā dalībvalstis, izmantojot tam paredzēto ceļvedi, īsteno minēto Komisijas ieteikumu, nodrošināt, ka tās katru gadu sniedz ziņojumu par šo īstenošanu, kā arī izmantot Eiropas Sociālo fondu šī ieteikuma īstenošanai un izvērtēt ikgadējās valsts reformu programmās ierosināto reformu ietekmi uz nabadzību;
 4. aicina dalībvalstis centienos novērst bērnu nabadzību uzmanību veltīt arī to sieviešu stāvoklim, kuras aprūpē bērnus un ģimenes locekļus ar īpašām vajadzībām un invaliditāti;
 5. iesaka dalībvalstīm Eiropas strukturālo un investīciju fondu (ESIF) līdzekļu izmantošanā un sociālās politikas nostādņu izstrādē lielāku uzmanību veltīt to ģimeņu (jo īpaši viena vecāka ģimeņu) aizsardzībai pret nabadzību, kurās ir bērni ar veselības problēmām;
 6. atkārtoti uzsver, ka liela nozīme ir preventīvai publiskajai politikai, saskaņā ar kuru tiek

investēts tādās pārdomātās bērnu labklājības politikas nostādnēs, kas nevis koncentrējas uz bērnu sociālās atstumtības un nabadzības sekām, bet gan atbalsta tādu indivīdu attīstību, kuri spēj iekļauties sabiedrībā un darba tirgū;

7. uzskata — neaizmirstot par nepieciešamību palīdzēt bērniem, kuri dzīvo nabadzībā, ir pametuši mācības vai ir sociāli atstumti, bērnu un jauniešu atbalsta politikai būtu jāietver būtiski preventīvi elementi, tostarp ilgtermiņa stratēģijas sociālās nevienlīdzības apkarošanai;
8. iesaka dalībvalstīm ieviest vai palielināt bērniem paredzētā universāla sociālā atbalsta veidus, piemēram, subsidētu vai bezmaksas maltīšu nodrošināšanu, it īpaši mazaizsargātiem un nabadzīgiem bērniem, lai nodrošinātu viņu veselīgu attīstību; aicina dalībvalstis pieņemt aktīvus nodarbinātības pasākumus kā daļu no visaptverošas stratēģijas un politikas, lai atbalstītu kvalitatīvas nodarbinātības, pienācīgu ienākumu, kā arī kvalitatīvu publisko pakalpojumu (īpaši bērnu aprūpes, izglītības, veselības aprūpes, mājokļa un brīvā laika pavadīšanas iespēju) pieejamību vecākiem, atvieglojot viņiem profesionālās un privātās dzīves saskaņošanu, un pastiprināt bērnu un viņu ģimenes locekļu līdzdalību šādas politikas izstrādē, īstenošanā un uzraudzībā; uzsver, ka universāli risinājumi būtu jākombinē ar specifisku mērķu sasniegšanai paredzētiem pasākumiem, lai atbalstītu vismazāk aizsargātās un vismarginalizētākās bērnu un pusaudžu grupas; pauž nožēlu par dalībvalstu valdībām raksturīgo aizvien pieaugošo tendenci no universāla atbalsta politikas pāriet uz atbalstu, kas ir atkarīgs no ienākumiem, jo ir pierādīts, ka universāla atbalsta politika nodrošina labāku aizsardzību pret bērnu nabadzību¹;
9. mudina dalībvalstis un Komisiju vienoties par ES standartiem vai ieviest saskaņotu metodoloģiju bērna audzināšanas izmaksu noteikšanai un bērnu nabadzības nepieļaušanai un apkarošanai nepieciešamo resursu noteikšanai;
10. aicina Komisiju atturēties no ieteikšanas dalībvalstīm pārveidot vai samazināt publiskos pakalpojumus, no elastīgu darba attiecību popularizēšanas un no publisko pakalpojumu privatizēšanas, jo šādi pasākumi ir nepārprotami izraisījuši bērnu sociālo tiesību pavājināšanos;
11. prasa Komisijai uzsvērt nepieciešamību pēc investīcijām bezmaksas publiskajā izglītībā, precīzi izstrādājot īpašas mācību metodes vismazāk aizsargātajām sociālajām grupām, piemēram, imigrantiem un cilvēkiem ar dažāda veida invaliditāti; uzskata, ka izglītība var būt viena no svarīgākajām prioritātēm, lai nodrošinātu, ka bērni apgūst prasmes, kas viņiem darītu pieejamu labi apmaksātu kvalificētu darbu, tādējādi viņiem ļaujot pašiem izkļūt no nabadzības;
12. atgādina — lai novērstu bērnu nabadzību, ir jāpieņem dzīves cikla pieeja, kas paredz arī nabadzības riska pārmantošanas no paaudzes paaudzē pārtraukšanu un atspoguļo dažādās agrīnās bērnības, vēlākās bērnības un pusaudža gadu vajadzības, ir jāizmanto pilnībā uz bērnu orientēta pieeja, nosakot to nelabvēlīgo faktoru skaitu, kuriem vienlaikus ir pakļauts katrs bērns, un tādējādi identificējot tos bērnus, kas dzīvo visnelabvēlīgākajos apstākļos, kā arī mērot ne tikai monetāro nabadzību, bet arī daudzdimensiālo trūkumu;
13. iesaka nodrošināt, lai visiem bērniem šajā svarīgajā viņu attīstības posmā būtu pieejami

¹ Pamatojoties uz *Eurofound* pētījumu.

kvalitatīvi pakalpojumi; uzskata, ka veselības aprūpe, izglītība, atbalsts vecākiem un ģimenei, mājoklis un aizsardzība ir pamatpakalpojumi, ko visbiežāk nodrošina vietējās un reģionālās pašvaldības;

14. mudina dalībvalstis pieņemt, īstenot un pārraudzīt daudzdimensionālās bērnu nabadzības mazināšanas plānus, galveno uzmanību pievēršot dabiskajām bērnu tiesībām, un noteikt mērķus bērnu nabadzības un sociālās atstumtības mazināšanai, galveno uzmanību skaidri veltot bērniem, kuri ir pakļauti vislielākajam nabadzības riskam; atgādina, cik svarīgi ir tas, lai ES dalībvalstis sasniegtu vismaz pirmskrīzes līmeni attiecībā uz faktiskajiem izdevumiem vismazāk aizsargāto bērnu sociālajai aizsardzībai, veselības aprūpei, izglītībai un viņiem paredzētajam sociālajam mājoklim;
15. mudina dalībvalstis īstenot plānus, lai mazinātu sociālās atstumtības sajūtu bērniem ar apgrūtinātu spēju mācīties, un ieviest efektīvākus mācību moduļus šādiem bērniem paredzētu mācību metožu atbalstam;
16. aicina dalībvalstis atzīt, ka bērnu nabadzība un sociālā atstumtība ir svarīgākie šķēršļi, kas jāpārvar, ja tās vēlas sasniegt stratēģijas „Eiropa 2020” mērķus attiecībā uz nodarbinātības līmeni un investīcijām pētniecībā, izstrādē, enerģētikā un ilgtspējīgā attīstībā;
17. mudina dalībvalstis lielāku uzmanību veltīt piemērotas ārpuskolas vides radīšanai un pieejamībai, lai bērni varētu pēc stundām un skolas brīvdienās pavadīt laiku jēgpilnās un stimulējošās nodarbēs, un lielāku uzmanību veltīt arī veselības aprūpes pamatpakalpojumu pieejamībai bērniem nelabvēlīgos rajonos un attālos un grūti pieejamos reģionos;
18. aicina dalībvalstis izvairīties no nabadzībā dzīvojošo un sociālā atstumtībā nonākušo bērnu novirzīšanas uz norobežotiem nelabvēlīgiem rajoniem, šajā nolūkā ieviešot minimālus standartus attiecībā uz bērnu mājokli, kuros tiek ņemtas vērā bērna labākās intereses, un garantējot mājsaimniecībām atbilstošu mājokli, kas apmierina to vajadzības un nodrošina mājsaimniecības locekļu labklājību, privātumu un dzīves kvalitāti, tādējādi veicinot sociālā taisnīguma un kohēzijas panākšanu un sociālās atstumtības un nabadzības apkarošanu;
19. prasa Komisijai un Parlamentam izmantot daudzgadu finanšu shēmas starpposma pārskatīšanas sniegtās iespējas, lai labāk izmantotu Eiropas Sociālo fondu, Eiropas atbalsta fondu vistrūcīgākajām personām un Nodarbinātības un sociālās inovācijas programmu, un pārbaudīt, vai bērni ir viena no prioritātēm reģionālo un kohēzijas programmu plānošanā un īstenošanā, it īpaši attiecībā uz pienākumu pakāpeniski likvidēt lielās aprūpes iestādes (spēkā no 2014. gada), lai pastiprinātu vecāku uz adopcijas pamata un audžuvecāku statusu nolūkā nodrošināt to, ka bāreņi un mazaizsargātie bērni var uzaugt ģimenē vai ģimenei pielīdzināmā vidē; mudina arī Komisiju izstrādāt rādītājus bērnu nabadzības analīzei;
20. mudina Komisiju un dalībvalstis apsvērt to, vai stratēģijas pārtikas jomā, piemēram, uztura dažādošana un pārtikas bagātināšana, kā arī izglītošana par uzturu, pasākumi sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma jomā un visbeidzot pārtikas piedevu izmantošana, būtu jāparedz īpašām iedzīvotāju grupām, lai novērstu nepilnvērtīga vai nepietiekama uztura nelabvēlīgo ietekmi uz bērnu veselību;
21. iesaka dalībvalstīm valsts budžetā iekļaut redzamas, pārredzamas un līdzdalību

- veicinošas un pārskatatbildībai pakļautas apropriācijas un izmaksas, lai apkarotu bērnu nabadzību un pildītu savu pienākumu aizsargāt bērnus, tostarp palielinot publiskos izdevumus šo mērķu sasniegšanai; aicina dalībvalstis maksimāli izmantot ESIF, it īpaši Eiropas Sociālo fondu, lai īstenotu visus trīs ieteikuma par ieguldījumu bērnos pīlārus;
22. iesaka dalībvalstīm izstrādāt pamatnostādnes, lai atbalstītu bērnu līdzdalību politikas sagatavošanā, ieviešot mehānismus, kas veicina un nodrošina bērnu līdzdalību tādu lēmumu pieņemšanā, kuri ietekmē viņu dzīvi, un kas viņiem ļauj un viņus mudina paust uz informāciju balstītu viedokli, nodrošinot, ka šim viedoklim tiek piešķirta pienācīga nozīme un tas tiek atspoguļots svarīgākajos šos bērnus ietekmējošos lēmumos;
 23. iesaka Komisijai un dalībvalstīm noteikt mērķus bērnu nabadzības un sociālās atstumtības mazināšanai;
 24. mudina dalībvalstis nepieciešamības gadījumā noslēgt sadarbības līgumus ar institūcijām, kas veicina bērnu izglītību, apmācību kultūras un sporta jomā, kā arī integrāciju un kas apkaro bērnu nabadzību; tomēr iesaka dalībvalstīm nodrošināt šāda atbalsta un tā faktisko rezultātu uzraudzību, kvalitāti, ilgtspēju un atbilstību;
 25. aicina dalībvalstis izstrādāt īpašus tiesību aktus, lai aizsargātu vai pastiprinātu ar maternitāti un paternitāti saistītās tiesības, tostarp īstenojot efektīvus instrumentus, lai nodrošinātu profesionālās un ģimenes dzīves saskaņošanu un saglabātu darbvietu sievietēm pēc viņu atgriešanās no grūtniecības un dzemdību atvaļinājuma, kā arī lai nodrošinātu atbalstu viena vecāka ģimenēm; turklāt uzsver, ka to tiesību aktu pastiprināšana, kuri attiecas uz paternitātes atvaļinājumu, ir svarīgs impulss cīņai pret diskrimināciju dzimuma dēļ darbā, tostarp nevienlīdzīgu darba samaksu; mudina dalībvalstis nodrošināt, ka nevienlīdzīgu attieksmi pret darbiniekiem un uzņēmējiem darbiniekiem darba vietā darba devēji nevar pamatot, atsaucoties uz grūtniecību, bērna aprūpi vai ar ģimeni saistītiem jautājumiem;
 26. iesaka dalībvalstīm izstrādāt proaktīvas, universālas un integrētas sociālās politikas nostādnes, lai nepieļautu nabadzību un bērna izņemšanu no ģimenes vides; aicina dalībvalstis nodrošināt, ka bērnu un jauniešu ievietošana aprūpes iestādēs tiek izmantota tikai ārkārtas apstākļos kā pēdējais līdzeklis un izmantot ES struktūrfondus un ESIF, lai atbalstītu pāreju no bērnu aprūpes iestāžu pakalpojumiem uz aprūpi ģimenē un kopienas sniegtiem pakalpojumiem;
 27. iesaka dalībvalstīm atteikties no bērnu institucionālās aprūpes par labu stabilai uz aprūpi audžuģimenē balstītai sistēmai, kas bērnus un jauniešus labāk sagatavo neatkarīgas dzīves uzsākšanai, mācību turpināšanai vai darbam;
 28. iesaka dalībvalstīm izstrādāt un īstenot tādas integrētas aizsardzības sistēmas bērnu aizsardzībai pret vardarbību, ļaunprātīgu izmantošanu, ekspluatāciju un nolaidīgu attieksmi, kuras nodrošinātu, ka visas atbildīgās personas un sistēmas komponenti visās nozarēs un aģentūrās sadarbojas, kopīgi pildot pienākumus, lai visiem bērniem nodrošinātu aizsargājošu un iespējas palielinošu vidi;
 29. mudina dalībvalstis īstenot tādu politiku, kura atvieglo pienācīgu darbvietu izveidi un saglabāšanu, un izstrādāt apmācību sistēmas, uzlabojot kvalifikāciju un darba apstākļus, paredzot tāldarba un elastīga darbalaika izmantošanas iespējas, kas vecākiem palīdzētu iekļūt darba tirgū vai atgriezties tajā pēc pārtraukuma karjerā;

30. aicina ES iestādes un aģentūras, dalībvalstu iestādes un citas ieinteresētās personas skaidri noteikt lomas, pienākumus, regulāru dialogu un procedūras gadījumos, kad bērniem ir nepieciešama aizsardzība pārrobežu situācijās;
31. iesaka dalībvalstīm garantēt brīvas, iekļaujošas un kvalitatīvas publiskās izglītības pieejamību jebkurā vecumā, tostarp agrīnās pirmsskolas izglītības un aprūpes un oficiālās un neoficiālās izglītības pieejamību, veicinot bērnu emocionālo, sociālo, kognitīvo un fizisko attīstību, noteikt atbilstošu pedagogu un audzētņu proporciju un veicināt sociālo daudzveidību izglītībā, lai garantētu bērnu drošību un labklājību, nodrošinātu, ka visi bērni var gūt labumu no iekļaujošas kvalitatīvas izglītības, un tādējādi maksimāli palielinātu izglītības sistēmu ietekmi uz iespēju vienlīdzību un pārrautu nabadzības ciklu;
32. mudina dalībvalstis palielināt piedāvāto izglītības pakalpojumu kvalitāti, piemērojot individuālu pieeju un veicinot sadarbību starp skolotājiem, sociālajiem darbiniekiem un vecākiem, lai izvairītos no tā, ka bērni un jaunieši pārtrauc mācības;
33. aicina dalībvalstis īpašu uzmanību veltīt tam, lai pilnveidotu agrīnās pirmsskolas izglītības un aprūpes pieejamību par pieņemamām cenām, uzskatot to par sociālu investīciju, kuras mērķis ir novērst nevienlīdzību un problēmas, ar kurām it īpaši saskaras bērni no maznodrošinātām ģimenēm, un veicināt vecāku izpratni par labumiem, ko sniedz aktīva līdzdalība agrīnās pirmsskolas izglītības un aprūpes programmās;
34. aicina dalībvalstis popularizēt iekļaujošu izglītības sistēmu, ne tikai palielinot īpašās apmācības pedagogu skaitu, bet arī integrējot bērnus ar īpašām izglītības vajadzībām parastajās klasēs;
35. mudina dalībvalstis nodrošināt silīšu un bērnudārzu vispārēju un vienlīdzīgu pieejamību visu sociālo grupu bērniem;
36. iesaka dalībvalstīm veicināt visu bērnu pilnīgu iesaistīšanos izglītības apgūvē, nodrošinot bezmaksas mācību pamatmateriālus, sātīgas maltītes skolā un skolas transportu nabadzīgiem vai nabadzības riskam pakļautiem bērniem, lai palielinātu pašreizējo publisko investīciju efektivitāti šajā jomā un sekmīgāk cīnītos pret nabadzības nodošanu no paaudzes paaudzē;
37. mudina dalībvalstis garantēt bezmaksas kvalitatīvu publisko veselības aprūpi attiecībā uz profilaksi, vakcinācijas programmām, primāro aprūpi un diagnosticēšanas, ārstēšanas un rehabilitācijas pieejamību, nodrošināt runas traucējumu un psiholoģisko terapiju bērniem, garantēt sievietēm tiesības uz seksuālās un reproduktīvās veselības aizsardzību, nodrošinot jaundzimušo un mātes veselības aprūpi un aprūpi mājās pirmsdzemdību un pēcdzemdību periodā, it īpaši priekšlaicīgu dzemdību gadījumos, un ģimenes ārstu, medmāsu, zobārstu, ģimenes konsultantu un garīgās veselības speciālistu pieejamību visiem bērniem un viņu ģimenēm; aicina dalībvalstis un Komisiju integrēt šos aspektus valstu un ES sabiedrības veselības aizsardzības stratēģijās;
38. iesaka, lai dalībvalstis sniedz nepieciešamo atbalstu nolūkā visiem bērniem nodrošināt tiesības uz kultūru, sportu un atpūtu, kā arī atklātas telpas un veselīgas vides pieejamību, īpašu uzmanību pievēršot vienlīdzīgas pieejamības un kvalitātes nodrošināšanai nabadzīgiem bērniem, bērniem attālos reģionos, bērniem ar invaliditāti, bērniem, kas pieder pie nacionālām, etniskām, reliģiskām vai lingvistiskām

minoritātēm, migrantu bērniem, bērniem, kuri pārvietojas ES teritorijā neatkarīgi no viņu valstspiederības, un pamestiem bērniem; atgādina par tiesībām rotaļāties, kas noteiktas ANO Konvencijā par bērna tiesībām;

39. uzsver, ka ir jāpastiprina nabadzīgo un sociāli atstumto bērnu aizsardzība pret vardarbību ģimenē;
40. aicina dalībvalstis, it īpaši tās, kurās sociālā nevienlīdzība ir izteiktāka, saskaņā ar agrīnas iejaukšanās pieeju pastiprināt valsts garantētās sociālās tiesības un uzlabot valsts garantēto pakalpojumu un sociālās aizsardzības pieejamību, sociālā drošības dienestos palielinot to darbinieku un profesionāļu skaitu, kuri strādā ar bērniem un viņu ģimenēm, un pastiprinot medicīnisko, psiholoģisko un sociālo aprūpi, to novirzot uz visnabadzīgākajiem iedzīvotājiem, it īpaši bērniem;
41. iesaka dalībvalstīm ieviest mehānismus, kas veicina un nodrošina bērnu līdzdalību tādu lēmumu pieņemšanā, kuri ietekmē viņu dzīvi, un ļaut viņiem un mudināt viņus izteikt uz informāciju balstītu viedokli, nodrošinot, ka šim viedoklim tiek piešķirta pienācīga nozīme un tas tiek atspoguļots svarīgākajos viņus ietekmējošos lēmumos;
42. atzīst pilsoniskās sabiedrības, tostarp bērnu tiesību aizsardzības organizāciju un nabadzības apkarošanas organizāciju, lomu saskaņotas ES politikas nodrošināšanā un prasa pastiprināt pilsonisko dialogu par bērnu nabadzības nepieļaušanu un novēršanu dalībvalstīs;
43. mudina Komisiju priekšlaicīgas mācību pamešanas līmeni un bērnu nabadzības novēršanu noteikt par nepārprotamu prioritāti;
44. aicina dalībvalstis un Komisiju aktīvi piedalīties cīņā pret bērnu tirdzniecību jebkāda veida izmantošanas nolūkā, tostarp darbam, piespiedu laulībām, nelikumīgai adopcijai, nelikumīgām darbībām un seksuālai izmantošanai;
45. aicina Komisiju un dalībvalstis atbalstīt to Eiropas līmeņa un starpvalstu tīklu darbību, kuri apkaro bērnu un jauniešu nabadzību un sociālo atstumtību; norāda, ka ir īpaši jāatbalsta attālo un vismazāk attīstīto reģionu integrācija šādos tīklos un institūcijās;
46. uzskata, ka tiesības uz bezmaksas vispārējo izglītību, veselības aizsardzību un sociālo drošību ir pamatnosacījumi nabadzības, it īpaši bērnu nabadzības, apkarošanai; paturot prātā šo mērķi un ņemot vērā publisko pakalpojumu pavājināšanos, aicina Komisiju un dalībvalstis ieviest garantiju bērniem, lai ikvienam nabadzīgam bērnam būtu pieejama bezmaksas veselības aprūpe, izglītība, bērnu aprūpe, pienācīgs mājoklis un atbilstošs uzturs; šai garantijai vajadzētu būt daļai no Eiropas integrētā plāna bērnu nabadzības apkarošanai, kurš ietvertu gan minēto garantiju bērniem, gan programmas, kas vecākiem piedāvā iespējas izkļūt no sociālās atstumtības un iekļauties darba tirgū, kā arī atbilstošu atbalstu;
47. aicina dalībvalstis ar pašvaldību palīdzību atbalstīt bērniem un ģimenēm paredzētos vietējos atbalsta centrus — it īpaši kopienās un/vai rajonos, kurus visvairāk skar bērnu nabadzība —, kas sniedz ne tikai juridisku palīdzību un/vai konsultācijas, konsultācijas vecākiem un ar skolu saistītu atbalstu, bet arī apmācību un norādījumus, piemēram, veselīga dzīvesveida un interneta drošas izmantošanas jomā;
48. iesaka Komisijai un dalībvalstīm izstrādāt statistikas metodes, ar kuru palīdzību nabadzības, sociālās atstumtības, nevienlīdzības, diskriminācijas un bērnu labklājības

(vecāku ienākumi, kvalitatīvu sabiedrisko pakalpojumu pieejamība, piedalīšanās sociālos un kultūras pasākumos, oficiālu un neoficiālu izglītības pasākumu pieejamība, pakļautība fiziskam riskam, drošība, ģimenes vides stabilitāte un apmierinātība ar dzīves līmeni) mērīšanā integrē daudzdimensionālus rādītājus sadalījumā pēc vecuma, dzimuma un konkrētām mazaizsargāto iedzīvotāju grupām, lai izstrādātu uz informāciju un pierādījumiem balstītu politiku un ņemtu vērā relatīvo nabadzības mērījumu ierobežojumus un *UNDP*, *UNICEF*, *ESAO* un Sociālās aizsardzības komitejas Rādītāju apakšgrupas darbu, neaprobežojoties tikai ar nabadzības un sociālās atstumtības risku (*ARPE*) raksturojošiem rādītājiem; aicina Komisiju un dalībvalstis izstrādāt atbilstošus uz visaptverošu pieeju pamatotus risinājumus un pilnībā izmantot datus, kuri apkopoti saistībā ar tādām iniciatīvām kā *UNICEF* izstrādātā Trūkuma daudzkārsas pārklāšanās analīze (*Multi-Overlapping Deprivation Analysis (MODA)*); uzsver, ka ir jāizstrādā papildu rādītāji, lai uzlabotu pakalpojumu kvalitātes, rezultātu un pakalpojumu pieejamības novērtēšanu, piemēram, saistībā ar vecāku sociāli ekonomisko statusu un grupu (migranti vai minoritāšu pārstāvji), dzimumu, invaliditāti un ģeogrāfisko aspektu;

49. aicina Eiropas Ekonomikas un sociālo komiteju un Reģionu komiteju sagatavot atzinumus par investīcijām bērnos;
50. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai un dalībvalstīm.